

מיכל במישרד המיפעל שלה
אני מוצלת את היופי כמה שיותר

להשקיע. ישבתי בחנות וחיכיתי שיבואו נשים. היתה לי אמונה שזה יצליח. לאט לאט יצרתי לעצמי קהל של לקוחות קבועים. התחילו לשמוע את השם שלי בשוק האופנה. התנות הראתה סימני הצלחה, אך אחרי שנה וחצי החליטה מיכל לעזוב. התנות לא סיפקה אותי, רציתי לעשות יותר. ושוב, בעזרת הלוואה, רכשה מחסן ברומ תל-אביב והתחילה לייצר בגדים פרי עיצובה, ולשווק אותם לחנויות.

היום אני עושה שלושה דברים עיקריים. קו לצעירות, שאותו אני מייצרת בכמויות גדולות. הצעירות של היום אוהבות ללבוש את מה שהן רואות

בת 26 שהקימה מיפעל בשתי ידיה ובעזרת בניה, מספרת מה מריץ אותה

אצל החברות שלהן, ואילו המבוגרות יותר אוהבות להתלבש בגדים ייחודיים. הקו השני הוא קו מחוייט בהש"פעה איטלקית לנשים עובדות. והקו השלישי מורכב משמלות-ערב לפי הזמנה.

היום אני מאוד סלקטיבית. אני מעצבת שימלה ללקוחה רק אם יש לי איתה כימיה מיוחדת. בשמלות האלה מתבטאת היצירתיות שבי. הטלפון בביתה של מיכל לא מפסיק לצלצל. בשיחה אחת היא נשמעת אשת-עסקים קשוחה, ובשיחה אחרת נשית, רכה ומתפנקת.

בשעות הצהריים היא מתקשרת לאמה: היום אני בבית, תביאי את הילדים אלי. היא אומרת. ביום רגיל שני ברים.

צילום: ציון צפריר ■
(המשך בעמוד 35)

מיכל כהן

מיכל כמועמדת בתחרות-יופי
אני מעדיפה לשכוח את זה

מיכל יטינוז בתצלום-אופנה "סרטי"
אני לא מסכימה לדגמן

לי. בתואר היא אומנם לא זכתה, אבל התחרות שינתה את חייה.

הפירסום החמיא לי. פתאום היו לי מיליון מתורים וזה היה כיף. החלטתי שכתחום הזה אני רוצה לעסוק. מה תחרות המקומית עברה מיכל לתחרות מלכת-היופי הארצית. זה פרט שולי, אני לא רוצה לדבר על התחרות הזו. במהלך החורות לתחרות, הכירה ברכבת את שמוליק, שהפך אחרי עשרה חודשים לבעלה.

הם עברו להתגורר בתל-אביב, ומיכל התחילה ללמוד עיצוב-אופנה בשוקר. זה התחיל לגמרי במיקרה. עד אז חשבתי ללמוד רפואה, אבל בגלל שבית-הספר היה קרוב לבית החלטתי לנסות עיצוב. התחום הזה כבש אותה, עד אז אהבתי לצייר. החלטתי שמי עתה ייהפך התחביב למיקצוע.

לידת בתה הבכורה קטעה את לימודיה בשנה השלישית. אחרי עשרה חודשים של חופשת-לידה היא לא חזרה להשלים את השנה הרביעית, אלא התחילה לעבוד. גם בבית-הספר אמרו שאני די מוכשרת, והם נתנו לי גיבוי.

אשת-עסקים מתפנקת

מיכל החלה לעבוד כמעצבת שכירה במיפעלים שונים. בינתיים עברו גם הוריה לתל-אביב. אמא שלי לא היתה מוכנה שמטפלת תטפל בילדה. היא רצתה לטפל בה בעצמה. לא חלף זמן רב ומיכל החליטה שלהיות שכירה זה לא בשבילה. נמאס לי מזה שאומרים לי מה לעשות ואיך. רציתי להיות עצמאית. לעשות מה שנראה לי טוב ויפה.

בעזרת הלוואות היא שכרה חנות קטנה בד'זנון-סוסר. עשיתי שם רק ביגדי-ערב לפי הזמנות מיוחדות. לא השקעתי דבר בפירסום. לא היה לי מה